

«Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού...»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού...»

Δεν μπορεί κανείς να προσεγγίσει, την εορτή των Χριστουγέννων αν δεν αλλάξει νου, αν δεν παύσει να βλέπει τα πράγματα από τη στενή και φτωχή προοπτική του αρρωστημένου από τον εγωισμό ανθρώπου, για να τα δει μέσα στην άπειρη προοπτική του Θεού. Ό,τι όμως συντελείται στη Βηθλεέμ δεν είναι μια ρομαντική ιστορία συμβολικού περιεχομένου, ικανή για να τρέφει τη φαντασία των μικρών παιδιών, αλλά ένα πραγματικό και ιστορικό γεγονός. Το Βρέφος της Βηθλεέμ είναι ο Άνθρωπος της οδύνης, κατά την έκφραση του Προφήτου. Για πρώτη φορά στην ιστορική πορεία του ανθρώπου αποκαλύπτεται μέσα στο σπήλαιο το μυστήριο του

Σαρκωμένου Θεού, ως μυστήριο αγάπης, ελευθερίας και ανακαινίσεως, μυστήριο πατρικής αγάπης που προσφέρεται στον άνθρωπο οικειοθελώς. «Ιδού, η Παρθένος θα γεννήσει υιό και θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, που σημαίνει, ο Θεός είναι μαζί μας» (Ματθ. 1,23).

Τα σωτήρια του κόσμου

Η εορτή των Χριστουγέννων, που αποτελεί ως γεγονός «σεισμόν γης», κατά τη χαρακτηριστική έκφραση του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, είναι το κεντρικό μυστήριο όλης της Θείας Οικονομίας. Έτσι εξηγείται, γιατί τα Χριστούγεννα εορτάζονται και πανηγυρίζονται σαν «τα σωτήρια του κόσμου, η γενέθλιος ημέρα της ανθρωπότητας, η κοινή εορτή πάσης της κτίσεως» (Μ. Βασίλειος). Επειδή, ο «επιδημήσας Λόγος του Θεού εκένωσεν εαυτόν, ίνα τω κενώματι αυτοί πληρωθή ο κόσμος». Ο Θεός γίνεται τέλειος και αληθινός άνθρωπος, «άνθρωπος εν πληγή», «εν δούλου μορφή», χωρίς να παύσει να είναι τέλειος και αληθινός Θεός, για να κάνει τον άνθρωπο πλήρη και τέλειο υιό του Θεού και Θεό κατά χάριν.

Χριστός και άνθρωπος

Στις ημέρες μας, πολλοί αγωνίζονται για την αυτονομία και την ελευθερία του ανθρώπου ανεξάρτητα από τον Θεάνθρωπο Χριστό. Ο άνθρωπος όμως χωρίς Χριστό, αρνείται ουσιαστικά τον εαυτό του και ερημώνει την ύπαρξή του από την αυθεντική ανθρωπότητά του, βλάπτει καίρια και ζημιώνει τον εαυτό του, πάσχει και υποδουλώνεται τραγικά στην αμαρτία, τη φθορά και τον θάνατο, στις απέλπιδες καταστάσεις και τον μηδενισμό.

Εορτάζοντας το μεγαλύτερο γεγονός όλων των εποχών και όλων των αιώνων, την κατά σάρκα Γέννηση του Χριστού μας, του Υιού και Λόγου του Θεού, και υπακούοντας στον λόγο Του και το παράδειγμά Του,

- ας συμφιλιωθούμε με τον Θεό,
- ας απελευθερώσουμε το μυαλό μας από τη δουλεία σε μια διδασκαλία που αγνοεί τον Θεό ως τέλειο Θεό και τέλειο άνθρωπο,
- ας μάθουμε ότι γνωρίζουμε τον Θεό καλλιεργώντας μια σχέση και όχι κατανοώντας ένα νόημα,
- ας ξαναζήσουμε την προτεραιότητα της ζωής και όχι της επιβίωσης,
- ας σπάσουμε τον κλοιό της φιλαυτίας μας,
- ας ανακαλύψουμε μέσα στο σκοτάδι του εαυτού μας το πρόσωπο του συνανθρώπου μας και ας το ψηλαφίσουμε με κατανόηση και συμπάθεια. Και τις ώρες της αδυναμίας μας ας μην ξεχνάμε να παίρνουμε μαζί μας τον Χριστό , την πηγή της ζωής. την ίδια τη Ζωή, τη Χαρά και την Ελπίδα μας.

Του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Φαναρίου, κ. Αγαθαγγέλου, «Η ζύμη του Ευαγγελίου», Θησαυρός Γνώσεων και Ευσεβείας

Πηγή: churchofcyprus.org.cy